

РЕШЕНИЕ

№ 179

гр. гр. Добрич, 01.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ДОБРИЧ в публично заседание на седемнадесети ноември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Галатя П. Ханджиева Милева

Членове: Десислава Б. Николова
Жечка Н. Маргенова Томова

при участието на секретаря Павлина Ж. Пенева
като разгледа докладваното от Галатя П. Ханджиева Милева Въззивно гражданско дело № 20213200500696 по описа за 2021 година

и, за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на глава XX от ГПК и е образувано по въззивна жалба на „Водоснабдяване и канализация Добрич“ АД срещу решение №379/31.08.2021г. по гр.д. №1430/2021г. на Добричкия районен съд, с което е признато за незаконно извършеното на осн.чл.328 ал.1 т.4 от КТ уволнение на М. Т. М. от гр.Добрич и е отменена заповед №ЛС-14#1/04.03.2021г. на изпълнителния директор на дружеството за прекратяване на трудовото правоотношение, М. Т. М. е възстановен на заеманата от него преди уволнението длъжност „машинист на багери“ в предприятието на въззивника, както и последният е осъден да заплати разноските на другата страна за водене на делото и държавна такса.

Решението се атакува като неправилно, постановено в противоречие с материалния закон. В жалбата хронологически са изложени обстоятелствата, осъществяващи според въззивника хипотезата на чл.328 ал.1 т.4 от КТ за прекратяване на трудовото правоотношение между страните. Съдържат се доводи в подкрепа на автономността на правото на работодателя при обявено извънредно положение по своя преценка да разпреди спиране на работата на отделен работник или служител. Възражава се срещу извода на първоинстанционния съд за липса на реално спиране на работата на ищеца и изпълнение на неговите задължения от други служители на въззивника. В тази връзка се обръща внимание, че в периода, за който било разпоредено спиране на работата на ищеца, в неговия район били регистрирани малко аварии, а в хипотезата на чл.328 ал.1 т.4 от КТ работодателят нямал задължение по чл.329 от КТ за подбор на служителите. Правилно било приетото от първоинстанционния съд, че спрямо ищеца не било проявено дискриминационно отношение, следователно, според

въззивника, правото на работодателя за едностранно прекратяване на трудовото правоотношение било упражнено добросъвестно и в съответствие с чл.8 ал.1 от КТ. Настоява се за отмяна на решението на районния съд и за отхвърляне на предявените искове.

Жалбата е редовна, подадена е в срок и е допустима.

В писмен отговор и в съдебно заседание въззиваемият М. Т. М., чрез адвоката си, оспорва жалбата като неоснователна и моли за потвърждаване на решението на районния съд.

Съдът обсъди съображенията на страните и въз основа на събраните по делото доказателства намира за установено следното:

Обжалваното решение е постановено по предявените от М. Т. М. срещу „Водоснабдяване и канализация Добрич“ АД обективно съединени искове по чл.344 ал.1 т.1 и 2 от КТ - да бъде признато за незаконно и отменено уволнението на ищеца, извършено със заповед №ЛС-14#1/04.03.2021г. на изпълнителния директор на ответника за прекратяване на трудовото правоотношение между страните и за възстановяване на ищеца на заеманата от него преди уволнението длъжност.

Съгласно посоченото в исковата молба, уволнението на ищеца е незаконно, защото работата не е спирала, при злоупотреба с права ответникът на практика обявил престой само за ищеца, не го допускал да работи, докато неговата работа била изпълнявана от друг работник, като това било сторено от работодателя с цел да уволни ищеца, страдащ от захарен диабет, по лесен и привидно законен начин.

Ответникът е оспорил исковете с възражения, идентични на изложените във въззивната жалба касателно правото на работодателя при извънредна епидемична обстановка да заповядва спиране на работата на отделни работници и да прекратява трудовите правоотношения на всяко едно предвидено в закона основание.

Установено е по делото, че страните са били в трудово правоотношение, по силата на което ищецът е заемал длъжността „машинист на багер“ в район Добрич 2 в предприятието на ответника.

Със заповед №РД-03-19/03.02.2021г. изпълнителният директор на дружеството е разпоредил, че, считано от 04.02.2021г. „преустановява/спира работата и изпълнението на трудовите функции“ на ищеца, на длъжност „машинист на багер“ в район Добрич 2.

Съгласно отбелязаното в нея, заповедта е издадена поради съществуващ епидемичен риск от разпространението на Ковид – 19, на осн.чл.120в ал.1 от КТ и във връзка с обявената с решение на Министерския съвет извънредна епидемична обстановка.

Със заповед №ЛС-14#1/04.03.2021г. на изпълнителния директор на ответника трудовото правоотношение между страните е прекратено. Посочените в заповедта фактически и правни основания за издаването ѝ са чл.328 ал.1 т.4 от КТ, заповед №РД-03-19/03.02.2021г. за спиране на работа и изпълнение на трудовите функции от 04.02.2021г. и спиране на работа за повече от 15 работни дни. Или трудовото правоотношение е прекратено едностранно от работодателя при прието от него наличие на основание по чл.328 ал.1 т.4 от КТ, изразяващо

се в това, че ищецът е спрял работа повече от 15 работни дни, разпоредено с предходно цитираната заповед.

Няма спор, че от 04.02.2021г. до прекратяване на трудовото правоотношение ищецът не е ходил на работа и не е работил. Същевременно от представените от ответника справки се установява, че в периода на разпоредения на ищеца престой, в район Добрич 2 е имало аварии и течове на водопроводната мрежа и машините, с които по длъжностна характеристика ищецът изпълнява трудовите си функции, са работили, както са работили и служителите на ответника, заемащи длъжностите „шофьор“, „шофьор-водопроводчик“ и „водопроводчик-шофьор“. Или в посочения период се е работело за отстраняването на аварията в район Добрич 2 и това е било осъществявано от останалите работници на ответника. Самият ответник не твърди друго, а единствено подчертава /във въззивната жалба/, че се касае за малко аварии.

При тези данни, възраженията във въззивната жалба срещу първоинстанционното решение са неоснователни.

Безспорният факт, че в продължение на 15 работни дни към датата на уволнението ищецът наистина не е работил, не осъществява предвиденото в чл.328 ал.1 т.4 от КТ основание за прекратяване на трудовото правоотношение. Това е така, защото „спиране на работата“ означава по разпореждане на работодателя временно да се преустанови дейността – на цялото предприятие, на отделна негова част, а в хипотезата на чл.120в ал.1 от КТ и на отделен работник или служител. В случая хипотезата на чл.120в ал.1 от КТ е налице, като спорното правоотношение се е развило при обявена извънредна епидемична обстановка; следователно работодателят е имал основание да разпорежи преустановяване на работата на отделни работници. Това, обаче, означава да се преустанови самата работа като такава, а не съответният работник да спре да работи, докато работата му /неговите трудови функции/ продължава да бъде осъществявана от други работници. Именно това се е случило в настоящия спор, защото със заповед №РД-03-19/03.02.2021г. не е преустановена самата дейност, възложена на ищеца, а е преустановено изпълнението ѝ именно от ищеца. Следователно, не е налице предвиденото в чл.328 ал.1 т.4 от КТ основание за прекратяване на трудовото правоотношение – спиране на работата на ищеца – макар фактически ищецът да не е работил.

Несъмнено е, че при обявената извънредна епидемична обстановка работодателят има правото по чл.120в ал.1 от КТ по своя преценка да разпорежи спиране на работата на предприятието, на част от него, на отделен работник или служител. То е въведено за справяне с породените от извънредната епидемична обстановка затруднения за осъществяване на работата и за намаляване разпространението на заразата, като разпоредбата на чл.8 ал.1 от КТ изисква неговото добросъвестно упражняване. В случая фактът, че отстраняването на аварията в район Добрич 2 е продължило и след разпореждането ищецът да спре работа, показва, че разпореждането не е предпоставено от въздействието на извънредната епидемична обстановка върху възложената на ищеца работа, чието изпълнение е продължило в същата епидемична обстановка, но от други работници.

Посоченото във въззивната жалба, че аварията в район Добрич 2 в процесния период били малко на брой, е без значение, щом като работата за тяхното отстраняване не е спирала. Ако аварията са били малко, а работниците с възложени трудови функции за тяхното отстраняване – повече от необходимите, то работодателят е могъл да приведе броя на работниците си в съответствие с обема на работата по реда на чл.328 ал.1 т.2 пр.второ и т.3 от КТ. Разпореждането при малък обем работа някой работник да спре да работи, докато работата се извършва от останалите, не е предвидено в закона право на работодателя, дори и при условията на извънредна епидемична обстановка. Явно е в случая, че извънредната епидемична обстановка и възможността по чл.120в ал.1 от КТ са използвани от работодателя с неразбиране и/или превратно, с единствената цел да се създаде предвидената в чл.328 ал.1 т.4 от КТ предпоставка за прекратяване на трудовото правоотношение с ищеца на основание, поставящо по-малко изисквания в сравнение с други законоустановени основания /напр. чл.328 ал.1 т.2 и т.3 от КТ, във вр. с чл.329 от КТ и чл.333 от КТ/ за едностранно прекратяване на трудовото правоотношение от работодателя.

Следователно първоинстанционният съд правилно е приел, че уволнението на ищеца е незаконно и е отменил заповедта за прекратяване на трудовото правоотношение между страните. Съответно, правилно е прието и, че ищецът има право да бъде възстановен на заеманата от него преди незаконното уволнение длъжност при ответника. Въззивната жалба е неоснователна и решението на районния съд, с което предявените срещу въззивника искове по чл.344 ал.1 т.1 и 2 от КТ са удовлетворени, следва да бъде потвърдено, вкл. в частта за разносните и държавната такса, възложени в тежест на ответника.

Съответно на изгодния за него резултат, на ищеца – въззиваем следва да се присъди платеното от него адвокатско възнаграждение за настоящата инстанция в размер на 780 лева.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение №379/31.08.2021г. по гр.д.№1430/2021г. на Добричкия районен съд.

ОСЪЖДА „Водоснабдяване и канализация Добрич“ – гр.Добрич, бул.,Трети март” №59, да заплати на М. Т. М. с ЕГН ***** от гр.Д., сумата от 780 лева – платено адвокатско възнаграждение за въззивната инстанция.

Решението подлежи на обжалване пред ВКС при условията на чл.280 ал.1 и 2 от ГПК в месечен срок от датата на обявяването му 01.12.2021г.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____